

VAN MEXICO NAAR CANADA

Van Mexico naar Canada

Ad van Berkel

© 2016 A. van Berkel / Uitgeverij U2pi

Titel: Van Mexico naar Canada

Auteur: Ad van Berkel

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-625-5

NUR: 500

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUD

Voorwoord	7
Collega's	8
Met dank aan	9
De route	10
Inleiding	12

Deel I

Mexico	15
San Jacinto	23
San Bernardino mountains	32
Mojave Desert 50	
Kennedy Meadows	60

Deel II

Sierra Nevada	69
Owens Valley	90
Opnieuw in de Sierra	93
Vermillion Valley Resort	116
Nogmaals Sierra Nevada	121
Tuolumne Meadows	132
Het land van de rivieren	139
Eindelijk uit de sneeuw	155

Deel III

Halverwege	167
Afscheid	181
Alleen	187
Oregon	194
Crater Lake	200
Sisters	208
Mount Hood	216

Deel IV

Washington	223
Mount Rainier	234
Nieuwe hoogtepunten	240

Hereniging	247
Canada	256
Manningpark	263
Nawoord	265

VOORWOORD

Jammer genoeg blijft het voor velen bij dromen, wanneer we ons leven een andere wending willen geven, eenvoudig ons hart willen volgen of die dingen willen ondernemen die we al zo lang wilden doen. Wij allemaal zijn meesters in het vinden van “excuses” om het NIET te doen! Er is altijd wel iets wat ons ervan weerhoudt om ons los te maken van onze dagelijkse beslommeringen en we merken pas hoe we daar in “gevangen” zijn, als we werkelijk die stap nemen en een droom in vervulling laten gaan.

Dit boek tracht iets weer te geven van wat er met mij gebeurde toen ik “de” stap nam en daarom is dit niet alleen een reisbeschrijving of het verhaal van een groots avontuur, maar vooral een pleidooi om vaker ons hart te volgen. In mijn geval met een enorme toegift: het ontdekken van mijn “oer ik”, die weer langzaam onder het “vernisje” beschaving vandaan kroop naarmate ik langere tijd op mezelf was aangewezen. In een soms harde maar altijd eerlijke omgeving kreeg ik de kans om weer te voelen en ontdaan van “valse” invloeden volkomen mezelf te zijn. Het opnieuw ontdekken van de positieve waarden van het leven is op zich al een geweldige beloning, die alle ontberingen en prestatiegevoelens doet vergeten.

Tijdens de tocht kon ik niet bevroeden dat ik met alle inspanningen en ontberingen, waardoor ook mijn relatie met Trudi danig op de proef gesteld werd, ik blijkbaar toch zo veel ruimte kreeg om na te denken en vooral te genieten dat ik de antwoorden kreeg waar ik al die tijd mee worstelde. Al kreeg ik die duidelijkheid pas veel later...

Ad van Berkel

COLLEGA'S

Bij mijn weten zijn er in 1993 ongeveer 50 à 60 mensen begonnen aan de P.C.T., met de bedoeling om 'm af te maken (in datzelfde jaar). Voor zover bij mij bekend hebben 10 personen hem inderdaad helemaal uitgelopen. Ik wil zeker niemand te kort doen en bij voorbaat mijn excuses als ik iemand "gemist" zou hebben, maar de volgende personen wil ik even vermelden, want het boek gaat ook over hen: Scott Williamson, Judy Baker, Erma Marak, Dave Fleischman, Jon Roach, George Metcalf, Ad van Berkel (enige niet-Amerikaan), Scott Coroner, Brian Born en Charles Williams.

Net zo goed als ook al die andere hikers die onderdeel uitmaakten van de grote "trailfamilie": Trudi de Ruyter, Leticia Lacativa, S.C. Orbas, Stephanie Mc Collum, Stan Sheffield, Al Hamilton, Irv Ellebogen, Hap, Peter, Andy, Ken, Bill, Don, Brian, Dave, Jonathan en vele anderen.

MET DANK AAN

Er bestaan van en over deze trail voldoende gegevens en literatuur en tegenwoordig ook op internet natuurlijk, om niet helemaal onvoorbereid te hoeven beginnen aan deze onderneming. Bovendien zijn er altijd mensen die je met raad en daad bijstaan langs de route. Het is ongelooflijk en hartverwarmend, hoe je soms geholpen wordt en het doet je geloof in de mensheid weer opvlammen, mocht dat in de dagelijkse ratrace wat gedoofd zijn.

Graag zou ik van de gelegenheid gebruik maken om al die mensen en instellingen met name te noemen (voor zover bekend), om ze alsnog te bedanken voor hun hulp en steun.

In willekeurige volgorde: Bill & Lida Vergeer, Remco van Berkel, Don & Helen Middleton, Dick & Chamalene Johnson, George Woodard, Enrique Tiando & Co., Mark Mauceri, Sam v.d. General Store in Agua Dulce, Bob Whitsell, Fred W. Hoy & Co., Hector Rendon & Co., Mark & Jennifer Neice, R.C. Bunn, Saskia & Demetrio Pinto, John & Diane Giller, Milt Kenney, Neile & Diane Benson, Jim & Jane Kress, Jim Knoll, Barbara Bom, Mr. & Mrs. Williamson, Randy Thomson, Laguna Mountain Lodge, Wamer Springs Lodge, Fire Station Big Bear City, Fire Station Wrightwood, Texaco Service Station in Tehachapi, K.O.A. in Onyx, Kennedy Meadows General Store, Wilson's in Bishop, Vermilion Valley Resort, Echo Summit Lodge, Hyatt Lake Resort, Ranger Station Crater Lake, Big Lake Youth Camp, Timberline Lodge, K.O.A. Cascade Locks, General Store White Pass, Bed & Breakfast Wardholm West, Vasque Walking Boots, Jansport Center, Demmenie Sport, Backpacker's Pantry en uiteraard de Pacific Crest Trail Association en alle vrijwilligers en mensen van Rangerstations en Forest Services, en al diegenen waar ik geen namen van heb, maar die ik niet vergeten ben!

Ad van Berkel

DE ROUTE

De Route kwam officieel ter sprake toen er een plan ingediend werd bij het Amerikaanse Congres om de Pacific Crest Trail aan te leggen. Dat was in 1932 maar het duurde tot 1948 voordat het werd goedgekeurd. Toen pas kon het Ministerie van Landbouw beginnen met het bouwen en onderhouden van de trail voor gebruik van het publiek. En het duurde zelfs tot 1993 voordat het hele stelsel van paden werkelijk klaar was over de volledige lengte van 4.265 kilometer en toevallig hadden wij de eer om letterlijk als eersten over het stukje trail te lopen dat gebruikt werd voor de openingsceremonie.

De P.C.T. is een hooggebergte pad, dat alle belangrijke bergruggen “neemt” van de Staten Californië, Oregon en Washington. Dat verklaart meteen de naam: de drie staten liggen aan de Pacific Ocean (Grote of Stille Oceaan) en Crest slaat op de bergkam, die het pad altijd zo goed mogelijk volgt. De gemiddelde hoogte op de trail is dik boven de 1500 m en het hoogste punt is Forrester Pass met ongeveer 4000 m.

Vanwege de weersomstandigheden die het hooggebergte met zich meebrengt, moet de (hele) afstand van de Mexicaanse grens tot aan de Canadese grens op zijn minst binnen de 6 maanden gedaan worden. Gewoonlijk is de trail sneeuwvrij van 1 augustus tot 30 september, dus moet er zonder meer met sneeuw gerekend worden als je eerder begint en/of later aankomt. In de winter van 92/93 was er uitzonderlijk veel sneeuw gevallen, waardoor alles boven de 2400 m in het zuiden, en boven de 1200 m in het noorden, nog bedekt was met sneeuw.

Dat alles brengt met zich mee dat er gemiddeld ongeveer 25 km per dag gelopen moet worden. Ervan uitgaande dat die 25 km lang niet altijd gehaald zou kunnen worden (door terreinomstandigheden bv.) en dat je af en toe van een rustdag wil genieten, schroeft dat het daggemiddelde al gauw op naar boven de 30 km.

Een andere handicap (maar ook het aantrekkelijke) is het feit, dat het pad door volkomen ongerept en verlaten gebied gaat, waardoor je dus aangewezen bent op de voorraden die je zelf draagt. De trail komt

door 26 staatsbossen, 7 nationale parken, 5 staatsparken, 4 “national monuments”, gebieden die onder het “Bureau of Land Management” vallen en ongeveer 320 km. privéterrein en is alleen ontworpen voor reizen te voet of te paard.

INLEIDING

Tijdens mijn eerste twee “ontdekkingsreisjes”, die ik ondernam in de VS, maakte ik kennis met de geweldige ongerepte natuurgebieden die dit land rijk is. Dat was aanleiding om een tocht te ondernemen door één van de mooiste, de Sierra Nevada en dus “deden” mijn toenmalige partner en ik de John Muir Trail in 1991. Volkomen onervaren, maar ontzettend genietend volbrachten we de 365 km, dwars door de bergen, in 28 dagen. Een wereld ging voor me open!

Het smaakte duidelijk naar meer en plannen werden geboren om de hele Pacific Crest Trail te lopen, waar de John Muir Trail, bijna in zijn geheel, een kleine schakel van is.

De eerder opgedane ervaring had me geleerd hoe geweldig de hele tocht zou kunnen zijn, maar ook dat een goede training en voorbereiding onontbeerlijk waren.

Maar wat misschien nog belangrijker en zinniger was, was om te proberen “de grote rugzak”, die ik straks zou moeten dragen, eerst aan de voorkant eraf te werken!

Ik had namelijk op dat tijdstip een overgewicht van zo’n 35 kg en ik nam me voor om te proberen dat eerst kwijt te raken. Ik stond er erg sceptisch tegenover, maar ik liet me overhalen om een behandeling te ondergaan bij een homeopaat, die mij in ongeveer 10 weken met acupunctuur terug bracht op mijn “normale” gewicht. Het vreemde was, dat ik in de hele behandelingsperiode niet mocht eten of drinken en dat ik toch forse lichamelijke inspanningen kon doen.

Alle lichaamsfuncties bleven normaal functioneren en hoewel ik af en toe wel smokkelde en toch wat at of dronk, moet mijn lichaam zelf zijn reserves hebben aangesproken, want de kilo’s “vlogen” er vanaf en had ik bv. toch een normale stoelgang.

Na een half jaar voorbereidingen en trainingen was ik zó in de ban van deze onderneming, dat ik er niet meer van af te houden was, zelfs niet toen Trudi afhaakte. Dus toog ik in maart 1993 met mijn zoon Remco

naar de States om daar de laatste hand te leggen aan de logistiek en bv. alle benodigde voedselpakketten eigenhandig op hun plaats te brengen. Om met een huurauto, volgeladen met eten en reservespullen, naar de Canadese grens te rijden en de geschikte plaatsen op te zoeken om al die pakketten achter te laten, was op zich al 'n avontuur. Sommige plekken waren niet te bereiken vanwege de enorme hoeveelheden sneeuw. Diverse pakjes moesten we achterlaten bij behulpzame mensen, die zelfs soms met een sneeuwscooter naar de weg kwamen, of beloofden het pakket later op de plaats van bestemming te brengen. Het was geweldig om achteraf te merken hoe alles op zijn plaats was gekomen en alle pakketten door mij later opgehaald konden worden. Toen Trudi in april toch besloot om mee te lopen, waren alle voorbereidingen afgewerkt en konden we op 19 april '93 vertrekken.

DEEL I

MEXICO

De plek beviel me niks.

Die “open” jeugdgevangenis op nog geen mijl afstand, de grens, waar illegalen bij bosjes de VS binnenslopen op maar 100 m en dan natuurlijk de ‘cowboys’ van de grenspolitie, rondscheurend in hun jeeps, ze maakten me behoorlijk nerveus.

Op zondag 19 april 1993 hadden Lida en Bill ons weggebracht naar Campo. Na onderweg ons “galgenmaal” te hebben genuttigd en wat laatste inkopen in de “General Store” van het sluimerende grensplaatsje, reden ze ons tot aan het P.C.T.-monument.

Bij de markering van het beginpunt van de route werd gefilmd, gefotografeerd en tranerig afscheid genomen van Trudi’s zuster en haar man.

Op een of andere manier voelde ik me niet op mijn gemak. Het leek me allemaal wat te overdreven en te lawaaierig. Het zal ook er ook wel mee te maken hebben gehad dat ik me onzeker en zenuwachtig voelde, omdat dat andere monument op de grens van Canada zo abstract ver weg scheen. Het liefst was ik hier onopgemerkt gebleven. In ieder geval zocht ik gauw een plekje achter wat struikgewas om ons tentje op te zetten. Dat lukte nog net vóór donker en hoewel Trudi het belachelijk vond, had ik eigenlijk het liefst zonder een laatste kopje thee de tent in willen duiken.

De hele nacht deed ik voor mijn gevoel geen oog dicht en hoorde ik steeds het ronken van motoren, ongetwijfeld de jongens van de “Border Patrol”, op zoek naar illegale Mexicanen die de grens probeerden over te steken. Eén keer hoorde ik schreeuwen en het slaan van autodeuren en ik verbeelde me hoe een groepje schamel geklede Mexicanen angstig in het felle licht van de schijnwerpers stond te wachten totdat ze in politiewagens werden gestouwd om weer te worden teruggebracht naar hun land.

Mijn gedachten gingen terug naar een paar dagen geleden toen we ons inschreven in het (verplichte) “Border Patrol register”. We spraken toen met een zeer vriendelijke politieman, mr. Young, die ons uitlegde dat het tekenen van het register noodzakelijk was en bedoeld om hen te laten weten dat wij daar rondhuppelden.

Hij vertelde dat er vorig jaar, alleen al in de County San Diego 600.000 (!) aliens, zoals hij ze noemde, waren opgepakt en weer over de grens gezet. Het leek ongelooflijk, maar zelfs Geographic Magazine had er een groot artikel aan gewijd en “onze” mr. Young was er trots op, dat hij op een beroemd geworden foto had gestaan, waar ze een groep illegalen hadden aangehouden. Het gekke was, dat ze de overgestoken Mexicanen hoofdzakelijk achterhaalden met het volgen van voetafdrukken, hoewel in de zone van de grens ook veel werd gewerkt met elektronisch spul.

Ik was blij toen het eindelijk licht werd. Tot mijn stomme verbazing had het nog gevroren ook, het ijs stond op de tent en we maakten dat we op pad kwamen.

Wat voelde dat goed! Alle spanning viel van me af. We waren op weg naar Canada!

Die eerste paar kilometer in het grensgebied was het moeilijk om het pad te volgen en het was maar goed, dat we de zaak daar al een beetje verkend hadden.

Een uurtje later stonden we voor ons eerste obstakel: Campo Creek. Wat volgens de kaart een droge sloot moest zijn, was een wild stromende modderige beek, breed en diep genoeg om behoorlijk nat te worden en dus gingen we, vooral op aandringen van Trudi, op zoek naar een betere oversteekplaats. Die vonden we, maar het kostte ons meer dan 2 uur om daarna de trail weer te vinden. Bij Hauser Creek zetten we ons eerste “on trail”-kamp op. Ik was verbaasd, want hoewel iedereen ons uitputtend had gewaarschuwd voor een droge tocht met minimaal water in het zuiden van Californië, was hier al weer volop water. Deze keer zelfs koel en helder.

De dag had eindeloos geleken, temeer omdat we, ondanks de 25 km die we hadden afgelegd, bijna nooit de goede richting uitgingen voor ons gevoel. Het leek wel of de trail ons elke berg opstuurde en ons die van

alle kanten wilde laten zien en zich er schijnbaar niets van aantrok dat wij naar het noorden, naar Canada wilden.

Maar dit was een prima plekje en dat vond een veldmuis ook van Trudi's rugzak. Hij had er, zoals de volgende morgen bleek, met gras en stukjes rugzakstof, een mooi nestje gebouwd. Eigenlijk zielig om het werk van een hele nacht in één klap ongedaan te maken, maar we moesten verder en bovendien wilde Trudi ook nog wat langer met haar rugzak doen.

Het duurde eeuwig voordat we lekker konden ontbijten op de picknick-area van Lake Morena. We hadden het meer al uren zien liggen, maar het pad leek ons weer duidelijk te willen maken dat hij de baas was en zijn eigen "weg" wilde gaan. Even na Morena had ik mijn eerste ontmoeting met een ratelslang, en wat voor een! Zo dik als mijn arm. Hoewel ik al drie keer bijna op een snel wegschietende slang had getrapt en daardoor op mijn hoede, danste ik nu verschrikt achteruit. Die andere waren niet giftig, maar deze was berucht bij iedereen! Meneer had mij eerder opgemerkt dan ik hem en hij liet met een luid geratel horen dat hij niet gestoord wilde worden tijdens zijn middagdutje. Op eerbiedige afstand stonden we elkaar in de ogen te kijken en huiverend vroeg ik me af, wie er voor wie ging wijken. Gelukkig was hij het die vertrok en het was een imposant gezicht om hem langzaam van het pad af de bosjes in te zien schuiven. Het leek wel op een tank die zijdelings wegreed, met de loop, zijn kop dus, dreigend op mij gericht, terwijl hij driftig ratelde. Onder de indruk en nog meer op mijn hoede ging ik verder.

Ook de trailbeschrijving vermeldde, dat Zuid-Californië erg droog zou zijn, een constant probleem voor dorstige hikers, maar de werkelijkheid was anders. Cotton Creek, ons volgende obstakel, was zeker 30 m breed en behoorlijk wild. Dus was de keus niet moeilijk, toen we redelijk dichtbij een brug zagen. Het kostte ons wel weer een omweg en toen we dezelfde rivier 'n uurtje later nog een keer over moesten steken, gingen resoluut de schoenen uit en waadden we door het water naar de overkant. Een paar kilometer daarna aten we op een verlaten kampeerplaats, Boulder Oaks, waar gelukkig ook (kraan)water was, wat wel vies smaakte. Of het van dat water kwam weet ik niet, maar tegen de avond, was ik behoorlijk ziek. Op een gegeven moment kon ik niet meer verder en moest ik gaan

zitten; ik was compleet uitgeteld en Trudi moest me even later zowat de tent in dragen!

's Morgens voelde ik me gelukkig weer een stuk beter en na de thee gingen we weer op pad. Het ging nu bergop de Laguna Mountains in en vooral Trudi had er alle moeite mee en bleef behoorlijk achter. Toen ik bij een heerlijk stroompje aankwam, bleef ik daar op haar zitten wachten en we aten en rustten wat. Het water was zó lekker fris, dat we ons wasten, heerlijk...

Het zuiden van Californië is ook in april behoorlijk heet en dus loop je constant te zweten; voeg daarbij het altijd aanwezige stof, de inspanning en het meestal ontbreken van schaduw en je hebt een "hete brij" van argumenten, die je steeds naar water doen snakken, niet alleen om te drinken, maar ook om je vieze hete lijf eens lekker te verwennen!

Weer wat uitgerust gingen we verder omhoog. Een bosbrandje dat ons schuin van achteren leek in te halen, gaf zelfs Trudi vleugels. Tegen de middag waren we op het hoogste punt van de Laguna Mountains. Zo'n 2000 m, wat ook de gemiddelde hoogte zou zijn voor heel Californië. We gingen op zoek naar ons eerste voedselpakket, dat we zelf een paar dagen geleden hadden achtergelaten. Dat was in de winkel naast het bezoekerscentrum van het nationale park, op ongeveer een kilometer van de trail.

Wat een genot om rond te lopen in dit kleine paradijsje met allerlei ijssoorten, koude drankjes, brood, beleg en snoepgoed in alle denkbare uitvoeringen. Of we het nog nooit hadden gezien! Beladen met lekkers keerden we terug naar onze rugzakken, die we bij de trail hadden achtergelaten en genoten van een welverdiende rust. Ik was best tevreden met onszelf. Keurig op schema, 75 km in 3 dagen. Er kon wel een beloning van een paar uur vanaf...

Het was trouwens een mooie en interessante plek. Onder het schaduwrijke dak van grote dennenbomen, hadden we een spectaculair uitzicht over het Anza Borrego Desert State Park, genoemd naar een Spaanse luitenant, die in het begin van de 19e eeuw dit gebied als eerste Europeaan betrad, toen hij op zoek was naar deserteurs. De bodem van

dit beschermde woestijngebied, Vallecito Valley, lag 1300 m onder ons te braden in de zon. De vochtige oceaanlucht wordt door de bergen waar we nu zaten, gedwongen op te stijgen en verliest door afkoeling al haar water op de westelijke flanken van het gebergte, waardoor de Anza Borrega-zone altijd in de regenschaduw ligt. Waar we zaten en achter ons naar het westen was een weelderige begroeiing en direct vóór ons en verder alles naar het oosten, volkomen kale bergen en dalen, een vreemd maar imposant gezicht.

In het noorden kon ik al het San Jacinto-gebergte zien liggen met zijn besneeuwde toppen. Daar zouden we ook overheen moeten, maar vóór die tijd hadden we nog 150 km te gaan!

Laat in de middag vertrokken we naar onze volgende etappeplaats, Warner Springs, 100 km verderop. Een paar uur later gingen we pitten op, wat er uitzag als, voorlopig het laatste plekje met bomen.

De volgende morgen daalden we af de woestijn in. Het leek erop, dat de weergoden ons gunstig gezind waren. Toen we bij een klein poeltje met, waarachtig een pol gras, ontbeten, was het zelfs een beetje kil en dus uitermate geschikt om door de woestijn te struinen. Hier ontmoetten we voor het eerst iemand, die ook de PCT aan 't doen was. Deze collega, een knaap uit L.A., was van plan de hele trail in stukken van een week te lopen. Hij was zaterdag in Campo vertrokken en ik vroeg me af, hoeveel jaar hij zou doen over het hele traject.

Het al dan niet aanwezig zijn van water bleef voor mij een zorgenkind. Hoewel ik eigenlijk steeds meer verrast werd water aan te treffen op plaatsen waar ik het niet verwachtte, wilde ik niet eigenwijs of overmoedig worden. Water was en bleef ontzettend belangrijk, zowel om te drinken als om het eten te bereiden, maar in deze omgeving letterlijk van levensbelang! Ik besloot dan ook een alternatieve route door Chariot Canyon te nemen, waardoor we niet alleen meer kans hadden op water onderweg, maar ook op een uitwijkmogelijkheid: Banner.

We schoten lekker op en rond een uur of zes waren we inderdaad in Banner, eigenlijk niet veel meer dan een primitieve camping annex